

En efecte, Déu, que és amor, arriba fins i tot a servir-nos per amor: amb nosaltres és pacient, comprensiu, sempre sol·lícit i ben disposat, pateix pels nostres errors i busca la manera per ajudar-nos i fer-nos millors. Aquests són també els trets de mansuetud i humilitat del servei cristià, que imita a Déu en el servei als altres: acollir amb amor pacient, comprendre'ls sense cansar-nos, fer-los sentir acollits, a casa, a la comunitat eclesial, on no és més gran qui mana, sinó el que serveix (Lc 22,26). Així, benvolguts diaques, en la mansuetud, madurarà la vostra vocació de ministres de la caritat.

A més de l'apòstol Pau i el centurió, en les lectures d'avui hi ha un tercer servent, aquell que és guarit per Jesús. En el relat es diu que era molt estimat pel seu amo i que estava malalt, però no se sap quina era la seva greu malaltia (v.2). D'alguna manera, podem reconèixer-nos també nosaltres en aquest servent.

Cadascú de nosaltres som molt estimats per Déu, estimats i triats per ell, i estem cridats a servir, però cadascú té, -sobretot-, la necessitat de curar-se interiorment. Per ser capaços de servir, es necessita la salut del cor: un cor restaurat per Déu, que se senti perdonat i no sigui ni tancat ni dur. Ens farà bé resar amb confiança cada dia per això i demanar que siguem guarits per Jesús, assemblem-nos a ell, que “no ens crida més com a servents, sinó com a amics” (Jn 15,15).

Benvolguts diaques, podeu demanar cada dia aquesta gràcia en la pregària, en una oració on es presenten les fatigues, els imprevistos, els cansaments i les esperances: una oració veritable, que porti la vida al Senyor i el Senyor a la vida. I quan serviu en la celebració eucarística, allà trobareu la presència de Jesús, lliurat perquè vosaltres us doneu als altres.

Així, disponibles a la vida, mansos de cor i en constant diàleg amb Jesús, no tindreu por de ser servidors de Crist, de trobar i acariciar la carn del Senyor, en els pobres d'avui.

 <p>BISBAT de SANT FELIU de LLOBREGAT</p> <p>Delegació diocesana per al Diaconat Permanent.</p>	<p>DOCUMENTS D'ESTUDI I REFLEXIÓ</p> <p>30 de maig de 2016.</p>
-------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------------	----------------------------------------------------------------------------

Homilia del Papa Francesc, en l'Eucaristia del Jubileu de la Misericòrdia dels diaques, a la Ciutat del Vaticà, el 29 de maig 2016.
Diumenge IXè del Temps ordinari, any C.



”Servidor de Crist” (Ga 1,10).

Hem escoltat aquesta expressió, amb la qual l'apòstol Pau es defineix quan escriu als Gàlates. Al començament de la carta, s'havia presentat com «apòstol» per voluntat del Senyor Jesús (cf. Ga 1,1). Tots dos termes, apòstol i servidor, estan units, no poden separar-se mai; són com dues cares d'una mateixa moneda: qui anuncia Jesús està cridat a servir i el qui serveix anuncia Jesús.

El Senyor ha estat el primer que ens ho ha mostrat:

ell, la Paraula del Pare; ell, que ens ha portat la bona notícia (Is 61,1); ell, que és en si mateix la bona notícia (cf. Lc 4,18), s'ha fet el nostre servent (Fl 2,7), «no ha vingut a ser servit, sinó a servir» (Mc 10,45). «S'ha fet diaca de tots», escrivia un Pare de l'Església (St Policarp, Ad Phil. V, 2).

Com ha fet ell, de la mateixa manera estan cridats a actuar els seus anunciadors.

El deixeble de Jesús no pot caminar per una via diferent a la del Mestre, sinó que, si el vol anunciar, ha imitar-lo, com va fer Pau: aspirar a ser un servidor. Dit d'una altra manera, si evangelitzar és la missió assignada a cada cristià en el baptisme, servir és l'estil mitjançant el qual es viu la missió, l'única manera de ser deixeble de Jesús. El seu testimoni esdevé en el qui fa com ell: el que serveix als germans i les germanes, sense cansar-se de Crist humil, sense cansar-se de la vida cristiana que és vida de servei.

Per on es comença per ser «servents bons i fidels?» (Mt 25,21).

Com a primer pas, estem convidats a viure la disponibilitat. El servent aprèn cada dia a renunciar a disposar tot per a si i a disposar de si com vol. Si s'exercita cada matí a donar la vida, pensarà que tots els seus dies no són seus, sinó que són per a viure'ls com un lliurament d'ell mateix. En efecte, qui serveix no és un guardià gelós del seu propi temps, sinó més aviat renuncia a ser l'amo de la pròpia jornada. Sap que el temps que viu no li pertany,

sinó que és un do rebut de Déu per, al seu torn, oferir-lo: només així donarà veritablement fruit. El que serveix no és esclau de l'agenda que estableix, sinó que, dòcil de cor, està disponible al no programat: sol·lícit per al germà i obert a l'imprevist, que mai falta i sovint és la sorpresa quotidiana de Déu.

El servent sap obrir les portes del seu temps i dels seus espais als que estan a prop i també als que truquen fora del seu horari, a costa d'interrompre alguna cosa que li agrada o el descans que es mereix.

A mi em fa mal el cor quan veig un horari, -a les parròquies,- de tal hora a tal hora. Després? No hi ha una porta oberta, no hi ha el sacerdot, no hi ha el diaca, no hi ha un laic que rebi a la gent ... això fa mal. Descuidar els horaris: tenen aquesta valentia, de descuidar els horaris?. Així, benvolguts diaques, vivint en la disponibilitat, el vostre servei estarà exempt de qualsevol tipus d'aprofitament i serà evangèlicament fecund.

També l'Evangelí d'avui ens parla de servei, mostrant-nos dos servents, dels quals podem treure'n ensenyaments preciosos: el servent del centurió, que torna guarit per Jesús, i el centurió mateix, al servei de l'emperador. Les paraules que aquest mana dir a Jesús, perquè no vingui fins a casa, són sorprenents i, sovint, són el contrari de les nostres oracions: "Senyor, no et molestis; no sóc jo qui perquè entris a casa meva" (Lc 7,6); "Per això tampoc em vaig creure digne de venir personalment" (v.7); "Perquè jo també visc a condició de subordinat" (v. 8). Davant d'aquestes paraules, Jesús es queda admirat. Li sorprèn la gran humilitat del centurió, la seva mansuetud. Ell, davant el problema que l'afligia, hauria pogut agitar-se i pretendre ser atès imposant la seva autoritat; hauria pogut convèncer amb insistència, fins a forçar Jesús a anar a casa seva. En canvi es fa petit, discret, no alça la veu i no vol molestar. Es comporta, potser sense saber-ho, segons l'estil de Déu, que és «benèvol i humil de cor» (Mt 11, 29).